

[Henning Andersen]

at såvel kommuner som amter holder igen med deres udgifter. At holde de offentlige udgifter i ro er jo ikke alene gjort ved at holde statens udgifter uændret. Man kan altså fastslå, at den finanslov, vi vedtager i dag, hverken er grumset eller umulig. Det er den bedst opnåelige finanslov i det Folketing, vælgerne har sammensat.

Det har været klart længe, at der var et folketingsflertal uden om regeringen for at sætte såvel dagpenge som pensioner op. Regeringen kunne altså vælge imellem selv at spille ud og gennem et aktivt handlingsforløb påvirke tingene eller sidde tilbage som passive tilskuere, til de andre trak deres løsningsforslag ned over hovedet på os. Vi valgte den aktive rolle. Det tror jeg virksomhederne og householdningerne kan være godt tilfredse med. Socialdemokratiet, SF og Fremskridtspartiet kunne næppe have gennemført noget, som trak i retning af at løse Danmarks problemer.

Det politiske danmarksbillede er blevet ændret med aftalerne den 8. december 1987. Et svendestykke, kaldte fru Ritt Bjerregaard hr. Svend Aukens debut som ny afdelingschef. Hvis man skal tage de ord til indtægt for den fremtidige linje og tone fra Socialdemokratiets side, åbner der sig måske, måske, nye spændende perspektiver for det fremtidige samarbejde i Folketinget. De romantiske drømme om et socialistisk Danmark repræsenteret ved Socialdemokratiet og SF er måske nu ved at visne. Det må gøre ondt på SF at se det såkaldte arbejderflertal smuldre, alt imens man selv står toltalt uden for indflydelse, men sådan bør det også være. Men spørgsmålet er selvfølgelig, om Socialdemokratiet virkelig igen er blevet politisk modnet og realistisk, eller om der kun er tale om en enlig svale.

Hr. Henning Rasmussen sagde i går til mig, at jeg nok på dette område måske blev lidt klogere, og det var måske en melding om, at hr. Svend Auken må nøjes med et svendestykke og ikke et mesterstykke. Det er selvfølgelig noget, Socialdemokratiet afgør og ikke Det Konservative Folkeparti, men det er noget af det, vi hørte i går og måske også lidt i dag, der kan karakteriseres ved flikflakkurs, og så er det spørgsmålet, om det i dag er flik og i januar er flak.

Der har været nogle negative røster fremme om regeringens eftergiveness og manglende borgerlige profil i forbindelse med finanslova-

talen. Til det er der kun to ting at sige: Alternativet til den nuværende aftale ville have været et nyt folketingsvalg blot fire måneder efter det sidste. Den livsvigtige forbedring af konkurrenceevnen ville dermed være blevet udskudt på ubestemt tid. Det ville have sat en bølge af afskedigelser og konkurser i gang på vore arbejdspladser. Samtidig er det indlysende, at den meget omfattende lovgivning om forbedring af konkurrenceevnen nødvendigvis må vedtages af et bredt flertal i Folketinget og naturligtvis accepteres af arbejdsmarkedets parter.

Sammenfattende vil jeg generelt sige om finanslovsforslaget for 1988 og om regeringens politik, at den simpelt hen er forudsætningen for, at vi kan videreføre den økonomiske udvikling, som medfører, at arbejdsløsheden mindskes og velfærden forbedres og ikke mindst, at vi kan tilvejebringe de økonomiske midler, som kræves for, at Danmark kan tilbagebetale både sin indenlandske og sin udenlandske gæld.

Der er ikke noget seriøst alternativ til regeringens økonomiske politik. Den finansredegørelse, som finansministeren netop har fremlagt, understreger denne kendsgerning. Selv om finansloven og trepartsforhandlingerne påvirker bl.a., at vi får 50.000-70.000 flere i arbejde end ellers, er situationen ingenlunde lys. Der er ingen sikkerhed for, at vi uden videre slipper af med betalingsbalanceunderskuddet, selv om det vil blive betydelig mindre i år og næste år, end det var i fjor.

Det forbedrede ledighedstal i forhold til, hvad vi ellers kunne vente, betyder heller ikke, at vi løser dette problem. Tværtimod må vi vente flere ledige næste år end i år.

Heraf kan vi drage to slutninger. For det første ville landet have stået i en umulig situation, hvis regeringen havde ladet fem og syv være lige i stedet for at samle trådene i form af finanslovsforliget og trepartsdrøftelserne. For det andet ville det være særlig nødvendigt, at vi i de kommende år får en forøget opsparing. Kun ved selv at spare op til de store investeringer kan vi undgå at låne pengene hertil i udlandet. Her ligger løsningen på vort betalingsbalanceproblem, og dette problem kan vi ikke lade ligge uløst.

Vi vil derfor alle se frem til fortsættelsen af trepartsforhandlingerne og til udviklingen i den private individuelle opsparing, der længe